

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **NEWPORT PARK ONE, a. s.**, IČ: 27829383, se sídlem Hybešova 726/42, Brno, zast. Mgr. Vítém Palarčíkem, advokátem, se sídlem Hybešova 726/42, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** Alkona Invest CZ, a. s., IČ: 44684690, se sídlem Klimentská 22, Praha 1, **II)** Centrum Olympia Olomouc, a. s., IČ: 27906388, se sídlem Štětškova 1638/18, Praha 4, zast. Mgr. Ivanou Kočí, bytem Černochova 15, Olomouc, **III)** MALOCH, spol. s r. o., IČ: 28318714, se sídlem Zákoutí 2839/29, Brno, **IV)** Mgr. L. V., v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2013, č. j. 22 A 63/2011 - 103,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2013, č. j. 22 A 63/2011 - 103, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 3. 2011, sp. zn. KÚOK/58/2011/OSR/7000, č. j. KUOK/23412/2011, a územní rozhodnutí Magistrátu města Olomouce č. 104/2010 ze dne 18. 10. 2010, č. j. SMOI/ÚSO/77/2072/2010/Ob, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 3. 2011, sp. zn. KÚOK/58/2011/OSR/7000, č. j. KUOK/23412/2011, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.228 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Víta Palarčíka.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 3. 2011, sp. zn. KÚOK/58/2011/OSR/7000, č. j. KUOK/23412/2011.

O d ů v o d n ě n í :

I. Řízení před správními orgány

[1] Magistrát města Olomouce, odbor stavební, oddělení územně správní (dále jen „stavební úřad“) územním rozhodnutím č. 104/2010 ze dne 18. 10. 2010, č. j. SMOI/ÚSO/77/2072/2010/Ob (dále jen „rozhodnutí prvního stupně“), podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), k žádosti Alkona Invest CZ a.s. (dále jen „stavebník“) ze dne 31. 8. 2010 rozhodl o umístění stavby „*Olomouc, Kaufland, V. etapa - přeložka vedení v VN, NNk ve městě Olomouci, v katastrálním území Holice u Olomouce, na pozemcích parc. č. 1846/16 (ostatní plocha), 1846/161 (zastavěná plocha a nádvoří), 1851/25 (ostatní plocha), 1851/26 (zastavěná plocha a nádvoří), 1916/1 (ostatní plocha), 1916/23 (ostatní plocha), 1916/24 (ostatní plocha), 1944/1 (ostatní plocha), 1944/16 (ostatní plocha), 1944/17 (ostatní plocha), 2003/1 (ostatní plocha), 1846/165 (ostatní plocha), 1846/163 (ostatní plocha), 1846/164 (ostatní plocha)*“. Pro umístění a projektovou přípravu této stavby stavební úřad stanovil podmínky. V podmínce č. 3 bylo rozhodnuto o povinnosti stavebníka respektovat vedení a zařízení, která se vyskytují na trase umístěvané stavby a která jsou ve vlastnictví či správě ČEZ Distribuce a.s., Telefónica O2 Czech Republic, a.s., Moravské vodárenské a.s., Zemědělské vodohospodářské správy, územního pracoviště Olomouc, a Ředitelství silnic a dálnic České republiky. Současně v této podmínce stavební úřad vyhověl námitkám právní předchůdkyně žalobkyně HAMERSKÁ a.s. a rozhodl o povinnosti stavebníka respektovat též budoucí inženýrské sítě „*RWE Distribuční služby a.s. (územní rozhodnutí č. 83/2010 o umístění stavby „Prodloužení plynovodu k areálu Start Centrum“ ze dne 24. 8. 2010 vydané pod č. j. SMOI/ÚSO/77/878/2010/Voj, vydáno pro žadatele Hamerská a.s. Krnov)*“. V podmínce č. 3 dále stavební úřad stanovil, že „*je nutné, aby investor v souladu s jejich stanovisky, zahrnul do projektové dokumentace pro stavební řízení veškerá opatření, aby nedošlo k poškození jejich vedení a zařízení jak stavebními pracemi, tak samotným provozem stavby*“.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2011, sp. zn. KÚOK/58/2011/OSR/7000, č. j. KUOK/23412/2011, podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), výrok rozhodnutí prvního stupně změnil tak, že do podmínky č. 3 doplnil odstavec, který zní takto: „*Při zpracování projektové dokumentace pro stavební řízení je nutno respektovat přípojky vody, kanalizace a NN na pozemcích parc. č. 1846/9 (orná půda), 1916/23 (ostatní plocha), 1916/24 (ostatní plocha) a 2003/1 (ostatní plocha) všechny v kat. území Holice u Olomouce umístěné územním souhlasem č. 612/2010, o jehož vydání požádala společnost HAMERSKÁ*“. V ostatních částech žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

[3] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že stavební úřad na základě žádosti HAMERSKÁ a.s. ze dne 7. 7. 2010 vydal územní souhlas č. 612/2010 ze dne 3. 8. 2010, č. j. SMOI/ÚSO/77/1677/2010/Ob. (dále jen „územní souhlas č. 612/2010“), pro stavbu „*Areál Start centrum v Olomouci - Holici, Přípojka vody, kanalizace a NN ve městě Olomouci, v katastrálním území Holice u Olomouce, ul. Přerovská, na pozemcích parc. č. 1846/9 (orná půda), 1916/23 (ostatní plocha), 1916/24 (ostatní plocha), 2003/1 (ostatní plocha)*“. Dále stavební úřad územním rozhodnutím č. 83/2010 ze dne 24. 8. 2010, č. j. SMOI/ÚSO/77/878/2010/Voj (dále jen „územní rozhodnutí č. 83/2010“), na základě žádosti HAMERSKÁ a.s. ze dne 29. 3. 2010 rozhodl o umístění stavby „*Prodloužení plynovodu k areálu START CENTRUM ve městě Olomouci, v katastrálním území Holice u Olomouce, na pozemcích parc. č. 1916/23 (ostatní plocha), 1846/9 (orná půda), na ulici Přerovská*“. Těmito umístěnými stavbami byly změněny poměry v daném území, a tudíž bylo povinností stavebníka i stavebního úřadu je respektovat. Stavební úřad v podmínkách rozhodnutí prvního stupně zcela správně stanovil stavebníkovi povinnost respektovat stavby umístěné územním rozhodnutím č. 83/2010 při zpracování projektové dokumentace pro stavební řízení, avšak již opomenul stanovit tutéž povinnost i ve vztahu k stavbám umístěným územním souhlasem č. 612/2010. Toto pochybení však bylo možné napravit změnou rozhodnutí prvního stupně, a to stanovením nové podmínky stavebníkovi spočívající v nutnosti respektovat při zpracování

pokračování

projektové dokumentace pro stavební řízení předmětné stavby i stavby umístěné územním souhlasem č. 612/2010.

[4] Dále se žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně.

[5] V první z nich žalobkyně brojila proti tomu, že jí nebylo předloženo k odsouhlasení technické řešení v místě křížení předmětné stavby se stavbami jejími. K této námitce žalovaný uvedl, že neexistuje žádný první předpis zavazující stavebníka předložit jinému účastníku řízení dokumentaci stavby ke schválení. K provedení projednávané stavby je nutné vydání stavebního povolení ve stavebním řízení. V něm žalobkyni přísluší postavení účastníka řízení, které jí umožní seznámit se s projektovou dokumentací stavby a uplatnit k ní námitky a připomínky.

[6] V druhé odvolací námitce žalobkyně brojila proti nerespektování stavby sjezdu - připojení jejího pozemku parc. č. 1846/9 v kat. území Holice u Olomouce na stávající silnici I/55, na němž se má uskutečnit komerční výstavba areálu Start centrum, která je povolena rozhodnutím žalovaného dne 6. 8. 2010, č. j. KUOK 82500/2010. K tomu žalovaný poukázal na odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, v němž se uvádí, že v případě vydání souhlasu s ohlášenou stavbou v době zpracování dokumentace pro stavební povolení bude povinností stavebníka uvedený sjezd v dokumentaci respektovat. Dále sjezdy z pozemních komunikací na sousední nemovitosti nevyžadují územní rozhodnutí ani územní souhlas, nýbrž toliko ohlášení stavebnímu úřadu. V době vydání rozhodnutí prvního stupně byl uvedený sjezd povolen pouze dopravně, a nikoliv stavebně, a proto stavební úřad ve výrokové části rozhodnutí prvního stupně ani nemusel žádnou takovou podmínku pro respektování sjezdu stanovit.

[7] Ve třetí odvolací námitce žalobkyně brojila proti přímému zásahu při stavební činnosti na jejím pozemku při odstraňování stávajícího nadzemního vedení VN a poukázala na povinnost stavebníka jí předložit k odsouhlasení technické řešení a technologický postup při odstraňování stávajícího vedení VN z jejího pozemku. K této námitce žalovaný uvedl, že jí stavební úřad vyhověl. V odůvodnění rozhodnutí prvního stupně totiž uvedl, že demontáž stávajícího vedení bude provádět ČEZ Distribuce a.s., která je povinna co nejvíce šetřit práva vlastníků dotčených nemovitostí, vstup na jejich nemovitosti jim bezprostředně oznámit a po skončení prací uvést nemovitosti do předchozího stavu. Navíc odstranění stavby nelze projednávat v územním řízení a vlastník stávajícího vedení VN, které má být po provedení předmětné stavby odstraněno, musí jeho likvidaci ohlásit příslušnému stavebnímu úřadu spolu s doložením dokumentace bouracích prací.

[8] Podle čtvrté odvolací námitky stavební úřad v rozhodnutí prvního stupně sice citoval požadavky žalobkyně a uvedl, že jim vyhověl, avšak v podmínkách pro projektovou přípravu dané stavby již žádnou povinnost stavebníkovi nestanovil. K tomu žalovaný uvedl, že stavební úřad v průběhu územního řízení akceptoval námitky týkající se sjezdu k pozemku žalobkyně i demontáže stávajícího nadzemního vedení nacházejícího se taktéž na jejím pozemku.

[9] V páté odvolací námitce žalobkyně uvedla, že při veřejném projednávání žádosti stavebníka o vydání územního rozhodnutí její zástupce vznesl požadavek na respektování všech stávajících tras inženýrských sítí, včetně jejich normových souběhových vzdáleností a ochranných pásem. S tímto požadavkem se však stavební úřad v rozhodnutí prvního stupně nevypořádal a k jejím námitkám nepřihlížel, neboť nebyly podány a podepsány oprávněnou osobou. K této námitce žalovaný uvedl, že plná moc ze dne 8. 3. 2010, která byla předložena stavebnímu úřadu, neopravňovala Ing. J. M. k podání námitek v tomto územním řízení, nýbrž byla určena k zastupování při zajištění a vyřizování žádosti o územní rozhodnutí stavby sjezdu a technických sítí k areálu Start centrum. Navíc uvedenému požadavku bylo vyhověno, neboť stavební úřad a odvolací orgán v podmínkách rozhodnutí o umístění předmětné stavby stanovily stavebníkovi

povinnost respektovat při zpracování projektové dokumentace pro stavební řízení i stavby umístěné na základě územního rozhodnutí č. 83/2010 a územního souhlasu č. 612/2010.

[10] Podle závěru žalovaného tedy v průběhu územního řízení nebyly zjištěny žádné další procesní ani věcné vady. Toto řízení bylo vedeno řádně v souladu s žádostí stavebníka i platnou územně plánovací dokumentací, jakož i ve spolupráci s dotčenými orgány. Rozhodnutí prvního stupně je tak ve zbývající části v souladu se zákonem, a proto jej žalovaný ve zbytku potvrdil.

II. Řízení před krajským soudem

[11] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 3. 2013, č. j. 22 A 63/2011 - 103, žalobu proti uvedenému rozhodnutí o odvolání jako nedůvodnou zamítl.

[12] V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud v první řadě zdůraznil, že žalobkyně měla ve správním řízení postavení účastníka řízení, a proto obsah jejího podání je třeba označit jako námítky účastníka řízení a nikoliv jako připomínky, jak se nesprávně uvádí v rozhodnutí prvního stupně.

[13] Dále krajský soud uvedl, že výrok rozhodnutí prvního stupně, podle něhož se vyhovuje připomínce žalobkyně vymezeným v posledních dvou odstavcích na straně 3, neodpovídá obsahu odůvodnění obsaženého na straně 5. Odůvodnění v této části totiž naopak obsahuje argumentaci, z níž je dovoditelné, že je v podstatě nemožné vyhovět požadavku žalobkyně na stanovení povinnosti předložit technické řešení projektové dokumentace, která by zasahovala do části pozemku, v níž je záměrem vybudovat sjezd na komunikaci I/55, stejně tak jako je nemožné stanovení povinnosti předložit ke schválení technické řešení odstraňování stávajícího nadzemního vedení VN. Žalovaný přitom tuto část výroku rozhodnutí prvního stupně potvrdil a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání rozvedl podrobněji důvody, pro které těmto požadavkům žalobkyně nelze vyhovět. Tento rozpor však podle krajského soudu nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[14] Krajský soud se dále zcela ztotožnil se závěry žalovaného, že ze stavebního zákona ani z jiného právního předpisu není dovoditelná povinnost stavebníka předložit jinému účastníku řízení projektovou dokumentaci stavby ke schválení. Schvalování projektové dokumentace je totiž činností, která spadá do výlučné pravomoci příslušného stavebního úřadu a je z povahy věci zcela vyloučeno, aby mohl projektovou dokumentaci schvalovat kterýkoliv z účastníků řízení. Práva účastníků řízení jsou však garantována jejich oprávněním vyjadřovat se v průběhu řízení ke všem podkladům rozhodnutí a tedy i k projektové dokumentaci. Předmětná stavba se nachází ve stádiu územního rozhodnutí a k její realizaci je nezbytné vydání stavebního povolení, jemuž bude předcházet stavební řízení, v němž bude žalobkyni náležet postavení účastníka řízení s právem seznámit se s projektovou dokumentací stavby a uplatnit k ní námítky.

[15] Správní orgány obou stupňů podle krajského soudu vyhodnotily stávající situaci ohledně plánovaného sjezdu z pozemku žalobkyně na stávající komunikaci I/55 tak, že ke dni vydání rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno povolení k dopravnímu napojení pozemku, ale sjezd nebyl zatím povolen stavebně. Proto nebylo důvodné, ale ani fakticky možné, stanovit konkrétní podmínku respektování zamýšlené stavby, která dosud nebyla stavebně povolena. Správní orgány obou stupňů se proto o situaci, která má nastat v budoucnu, ve svých rozhodnutích zmiňují podmíněně, tedy pro případ, že v době, kdy bude zpracovávána projektová dokumentace pro stavební řízení, již bude vydán souhlas s provedením ohlášené stavby sjezdu na veřejnou komunikaci I/55 s tím, že v takovém případě bude nutno tento souhlas respektovat. Správní orgány obou stupňů, zejména pak v podrobnostech žalovaný, se přitom s argumentací k tomuto požadavku žalobkyně vypořádaly zcela srozumitelným způsobem.

pokračování

[16] Obdobně tomu je podle krajského soudu i v případě námitky, v níž žalobkyně požadovala stanovení povinnosti, aby jí bylo předloženo k odsouhlasení navrhované technologické řešení demontáže stávajícího vedení VN na jejím pozemku. Ani zde právní předpisy nestanoví možnost účastníka řízení odsouhlasit stanovený technologický postup jiným způsobem, než vyjádřením se k podkladům příslušného správního rozhodnutí, resp. k námitkám vzneseným v řízení, které takovému rozhodnutí bude předcházet. Žalovaný velmi přesně doplnil na straně 5 rozhodnutí o odvolání, že demontáž stávajícího vedení bude provádět v souladu s energetickým zákonem společnost ČEZ Distribuce a.s. a že toto odstranění stavby musí být ve smyslu § 128 odst. 1 stavebního zákona ohlášeno příslušnému stavebnímu úřadu. K tomuto ohlášení je třeba doložit dokumentaci bouracích prací. Žalobkyně jako vlastníka pozemku, na němž budou práce prováděny, pak bude mít možnost se k zamýšlené technologii vyjádřit.

[17] Námitkám, které byly žalobkyní vzneseny v jejím podání ze dne 8. 10. 2010, tedy nemělo být podle krajského soudu ve výroku o námitkách rozhodnutí prvního stupně vyhověno, avšak skutečnost, že k tomu došlo, sama o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí prvního stupně ani rozhodnutí žalovaného. Oba správní orgány uvádějí skutkově i právně přesnou argumentaci důvodů, pro které námitkám žalobkyně prakticky nelze vyhovět, byť tyto námitky jsou ve své podstatě oprávněné a představují snahu žalobkyně o ochranu jejích legitimních práv. Její realizace v podobě, jaké se dožaduje žalobkyně, však stojí mimo platnou právní úpravu i reálný skutkový stav. Jakkoliv tedy byla shledána žalobní námitka týkající se části rozhodnutí, již bylo vyhověno připomínce žalobkyně důvodnou, neshledal krajský soud v tomto pochybení důvody způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal ani důvody, pro které by mohlo být vzneseným námitkám žalobkyně vyhověno za současného stanovení povinností směřujících k jejich vymahatelnosti.

[18] Dále krajský soud uvedl, že žalobní námitka o nedostatečném stanovení povinnosti respektovat územní rozhodnutí č. 83/2010 i územní souhlas č. 612/2010 je nedůvodná, neboť povinnost respektovat první z uvedených rozhodnutí byla stanovena již v prvoinstančním rozhodnutí a povinnost respektovat druhé z nich je stanovena pozměňujícím výrokem rozhodnutí o odvolání. Stanovení povinnosti respektovat tyto správní akty je dostačující bez bližšího stanovení konkrétních podmínek jejich akceptace. Rozsah povinností je dán samotným obsahem těchto správních aktů, ve vztahu k nimž je povinnost stanovena.

[19] Námitka, že žalovaný neprovedl žádné nové důkazy a nedoplnil podklady rozhodnutí, je podle krajského soudu zcela nedůvodná, neboť žalobkyně v podaném odvolání žádné nové důkazy nenavrhovala, když zde brojila proti způsobu vypořádání se s připomínkami ze dne 8. 10. 2010. Dále nastínila otázku oprávněného zástupce v řízení u ústního jednání ze dne 12. 10. 2010 a neakceptování územního souhlasu č. 612/2010, jakož i územního rozhodnutí č. 83/2010. S těmito odvolacími námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, a pokud sám neshledal důvody k doplnění dokazování, nelze mu absenci takového postupu dávat k tíži, neboť primárním úkolem odvolacího řízení není doplňovat dokazování, ale přezkoumat postup správního orgánu prvního stupně.

[20] Uvedené nepřimo podle krajského soudu souvisí se zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 89 odst. 1 stavebního zákona, která znamená, že všechny námitky musí být vzneseny ve lhůtě stanovené správním orgánem s tím, že k později podaným námitkám nebude přihlédnuto. Ustálená judikatura správních soudů k zásadě koncentrace stavebního řízení vnímá tuto procesní zásadu tak, že k námitkám proti projednávané stavbě, které účastník stavebního (územního) řízení neuplatní ve lhůtě pro to stanovené a ani je neuvede v podaném odvolání proti rozhodnutí o stavebním povolení, správní soud nepřihlédne, pokud se netýkají konkrétního porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva. V posuzované věci bylo stavební řízení zahájeno oznámením o jeho zahájení ze dne 6. 9. 2010, v němž bylo v souladu

s § 89 odst. 1 stavebního zákona obsaženo také poučení o nutnosti vznést případné námitky nebo navrhnout důkazy ve stanovené lhůtě s tím, že k později podaným námitkám nebude přihlédnuto. Žalobkyni tedy nic nebránilo v tom, aby na základě tohoto srozumitelného poučení uplatnila veškeré své námitky ve věci.

[21] Žalobkyně podle krajského soudu ve svém podání ze dne 8. 10. 2010 vznesla námitky, o nichž bylo pojednáno v předchozí části rozsudku. Dále žalobkyně své námitky rozšířila u jednání konaného dne 12. 10. 2010, které přes výhrady k zastupování žalobkyně Ing. M. byly v územním řízení akceptovány, a to rozhodnutím stavebního úřadu ve vztahu k územnímu rozhodnutí č. 83/2010 a rozhodnutím žalovaného ve vztahu k územnímu souhlasu č. 612/2010. Jiné námitky ani návrhy důkazů žalobkyně v průběhu správního řízení ani v podaném odvolání nevznesla.

[22] Z obsahu správního spisu přitom není krajskému soudu zřejmé, že by žalobkyni cokoli bránilo v uplatnění námitek, které vznesla až v žalobě. Jedná se o tvrzení o absenci souhlasů nositelů stávajících majetkoprávních práv a o tvrzení, že stavbu přeložky nelze umístit bez zásahu do existujících práv a věcných břemen pro nedostatečné šířkové poměry pozemků a že se umístěvaná stavba na shora označené pozemky nevejde, aniž by současně nedošlo k porušení závazných normových hodnot stanovených ČSN 73 6005.

[23] O svých procesních právech byla přitom žalobkyně v průběhu řízení řádně poučena. Proto krajský soud neshledal důvodným, aby se v posuzované věci odchýlil od judikatorní praxe a přihlédl k námitkám vzneseným v žalobě, které však mohly být uplatněny již v územním řízení, případně v odvolání proti územnímu rozhodnutí. Bylo věcí vlastní odpovědnosti a procesní opatrnosti žalobkyně, aby využila svého práva a vznesla námitky v průběhu správního řízení v celé šíři způsobem odpovídajícím koncentrační zásadě a bylo také ve výlučné dispozici žalobkyně, do jaké míry využije svých práv v řízení před stavebním úřadem a v řízení před žalovaným. Nic jí nebránilo, aby v průběhu správního řízení vznesla i ty námitky, které poprvé uplatnila až v žalobě. Pokud tak neučinila dříve, nelze nyní účinně vytýkat správním orgánům, že při svém rozhodování nezohlednily i tyto aspekty.

[24] Závěrem krajský soud zdůraznil, že jednou ze základních procesních zásad, jimiž se řídí správní soudnictví, je zásada, podle níž soud vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je proto zcela neopodstatněný požadavek žalobkyně vyjádřený v replice k žalobě, aby soud přihlédl k rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2011 č. j. SMOI/ÚSO/77/260/2011/Ob, o umístění stavby připojení komerční výstavby START CENTRUM veřejně přístupnou účelovou komunikací - I. etapa, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno až po žalobou napadeném rozhodnutí. Ze stejných důvodů nelze přihlížet k důkazům, které vyšly najevo v průběhu zahájeného stavebního řízení týkajícího se předmětné stavby, a to konkrétně u jednání ze dne 10. 12. 2012. Proto se krajský soud těmito tvrzeními žalobkyně nezabýval.

III. Obsah kasační stížnosti a rozsah přezkumu rozsudku krajského soudu

[25] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[26] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu, která odpovídá důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stěžovatelka uplatnila tyto námitky:

pokračování

[27] Krajský soud jí sice dal za pravdu ve věci tvrzeného nesouladu mezi výrokem rozhodnutí o podaných námitkách a jeho odůvodněním, avšak tento tvrzený a zjištěný nesoulad nepovažoval za natolik závažný, aby mohl vést ke zrušení rozhodnutí. V dalším se pak omezil pouze na konstatování, že se ztotožňuje se závěry žalovaného, avšak v odůvodnění rozsudku neuvedl žádné vlastní právní hodnocení ani nepodřadil skutkový stav konkrétním ustanovením rozhodných právních předpisů.

[28] Část odůvodnění rozsudku krajského soudu je irelevantní a vůbec neodpovídá skutkové podstatě věci. Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona totiž k realizaci předmětné stavby na jejím pozemku může dojít jen na základě jejího souhlasu, a proto byl zcela legitimní požadavek na předložení a schválení projektové dokumentace stavby. Úvaha krajského soudu o tom, že schvalování projektové dokumentace je činností spadající výlučně do pravomoci příslušného stavebního úřadu, se tedy mýjí se skutkovou podstatou věci a je nesrozumitelná.

[29] Totéž platí i v případě způsobu vypořádání se s druhou žalobní námitkou. Krajský soud totiž bez jakéhokoliv bližšího zkoumání jen konstatoval, že zcela postačovalo obecné stanovení podmínek respektování jejich práv podle dříve vydaného územního rozhodnutí č. 83/2010 a územního souhlasu č. 612/2010. Přitom krajský soud zcela pominul prokazatelný fakt, že tyto podmínky rozhodnutí prvního stupně nejsou vůbec splnitelné, že při daném umístění předmětné stavby nebyly v územním řízení projednány ani odstraněny důvodné pochybnosti a rozpory a že v důsledku toho došlo k porušení § 3 správního řádu.

[30] Rovněž tak je nesrozumitelná část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud uvádí, proč se nezabýval žalobními body a důkazy prokazujícími, že rozhodnutí prvního stupně je nevykonatelné bez zásahu do jejich práv. Nelze se přitom ztotožnit se závěrem krajského soudu, že se těmito skutečnostmi nemohl zabývat kvůli tomu, že nebyly uplatněny jako námitky v územním řízení. V něm totiž byla důkazní povinnost správnosti podkladů umístění dané stavby a dostatečnosti práv k jejímu požadovanému umístění plně na straně stavebníka. Ona jakožto účastnice územního řízení řádně a včas uplatnila veškeré možné námitky a požadavky za účelem poskytnutí ochrany vlastnických práv k jejímu pozemku, na kterém měla být část předmětné stavby umístěna.

[31] K tvrzeným vadám řízení před správními orgány, které odpovídají důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., se vztahují tyto námitky stěžovatelky.

[32] V územním řízení požadovala, aby u těch částí stavby, které budou prováděny na jejím pozemku, jí byla předložena k odsouhlasení následná projektová dokumentace zpracovaná pro účely stavebního povolení. Vycházela přitom z § 110 odst. 2 stavebního zákona v tehdy platném znění, podle něhož je povinností stavebníka předložit k žádosti o stavební povolení doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. V daném případě tedy stavebník bez jednání s ní takové právo předložit nemohl a mohl ho získat jedině na základě jednání, k němuž požadovala předložit projekt dané stavby k odsouhlasení. Není tedy pravdou, že právní předpisy nestanoví možnost účastníka řízení odsouhlasit stanovený technologický postup. Naopak vlastníkoví pozemku je podle uvedeného ustanovení dáno právo odsouhlasit provedení cizí stavby na jeho pozemku, takže požadavek na předložení projektové dokumentace stavby byl zcela oprávněný.

[33] V územním řízení je povinností stavebníka prokázat, že jím navrhované řešení umístění stavby je podle § 90 stavebního zákona proveditelné a že má k takovému umístění stavby všechna potřebná práva. V daném případě uplatnila námitky, že tomu tak není a že navrhovaná stavba se do daného území prostorově nevejde, přičemž tato svá tvrzení řádně prokázala. Správní

orgány se však těmito skutečnostmi nezabývaly a bez stanovení konkrétních podmínek jen odkázaly na povinnost respektovat územní rozhodnutí č. 83/2010 a územní souhlas č. 612/2010. V důsledku toho neposoudily záměr umístění stavby v souladu s § 90 stavebního zákona a porušily § 3 správního řádu, neboť skutečný stav věci nezjistily v potřebném rozsahu.

[34] V odvolacím řízení požadovala nové projednání věci s tím, aby za účelem odstranění veškerých rozporů a pochybností byly stavebníkem předloženy nové doplněné podklady na základě jednoznačně zjištěných podmínek v území. Není tedy pravdou, že by v odvolacím řízení nové důkazy nenavrhovala. Navíc žalovaný nemohl bez dalšího dokazování mít jistotu, zda požadované umístění stavby je v daném území možné bez zásahu do jejích práv. Žalovaný tak neměl možnost bez provedení nových důkazů kvalifikovaně a objektivně rozhodnout.

[35] Ve správním řízení uplatnila námitky týkající se prostorové nedostatečnosti území k umístění požadované stavby bez zásahu do jejích práv. Stejně tak v něm požadovala patřičné doplnění podkladů žádosti o vydání územního rozhodnutí včetně projektové dokumentace. Nelze se proto ztotožnit se závěrem krajského soudu o nemožnosti projednat žalobní námitky kvůli tomu, že nebyly uplatněny ve správním řízení.

[36] Stavební úřad neposoudil soulad navrhované stavby se závaznými stavebními předpisy a normovými hodnotami.

[37] K tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, která odpovídá důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je možné podřadit tuto stěžovatelčinu námitku:

[38] Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí došlo ke změně relevantních stavebních předpisů, která má při ponechání žalobou napadeného rozhodnutí v platnosti za následek hrubé porušení jejího vlastnického práva bez možnosti jakékoliv soudní ochrany. Zákonem č. 350/2012 Sb. totiž byl s účinností od 1. 1. 2013 změněn stavební zákon tak, že v rámci tzv. delimitace v něm došlo ke změně spočívající ve zcela novém znění jeho § 103 odst. 1, který obsahuje nový výčet staveb nadále nevyžadujících stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Jedná se tedy o stavby, u nichž nadále bude k jejich realizaci postačovat územní rozhodnutí o jejich umístění nebo územní souhlas. Mezi tyto stavby byly podle nového znění § 103 odst. 1 písm. e) bodu 5 stavebního zákona nově zařazeny i stavby podzemního a nadzemního vedení přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny včetně podpěrných bodů a systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky, s výjimkou budov, tedy mimo jiné v celém rozsahu předmětná stavba. Od 1. 1. 2013 tedy platí, že tato stavba může být jejím stavebníkem realizovaná právě a pouze na základě územního rozhodnutí, a to bez jakékoliv další součinnosti s ní. Již tedy nebude mít jakoukoliv možnost hájit v navazujícím stavebním řízení svá vlastnická a jiná práva a nadále neplatí žádné relevantní závazné podmínky uvedené v rozhodnutí prvního stupně pro další stupeň projektové dokumentace dané stavby.

[39] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. se při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Zásada obsažená v tomto ustanovení však nebrání soudu posuzovat věc v jejích konkrétních širších a jednotlivě specifických či výjimečných souvislostech, tedy i s přihlédnutím k aktuálnímu právnímu stavu a potřebě ochrany práv účastníků soudního řízení. Slepé uplatnění této zásady nemůže převážit nad principem ochrany jejích práv, který by jinak byl hrubě narušen. Pokud by totiž v mezidobí mezi podáním žaloby a rozsudkem krajského soudu nedošlo k výše uvedené legislativní změně, mohla svá práva účinně hájit v navazujících správních řízeních a velkou jistotou by v nich uspěla. Technické podklady předmětné stavby předložené samotným stavebníkem ve stavebním řízení

pokračování

totiž vůbec nenasvědčovaly tomu, že by tato stavba mohla být umístěna bez zásahu do jejích práv. Rovněž v těchto podkladech nebyly zohledněny námitky uplatněné v územním řízení týkající se toho, že se stavba do požadovaného prostoru nevejde. Sám stavebník vědom si této skutečnosti a uvedené nové právní úpravy umožňující mu realizovat předmětnou stavbu jen na základě předchozího územního rozhodnutí vzal žádost o vydání stavebního povolení zpět.

[40] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, případně i rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí prvního stupně zrušil.

[41] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[42] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

IV. Posouzení kasačních námitek o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[43] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[44] Mezi výrokem o připomínkách právní předchůdkyně stěžovatelky HAMERSKÁ a. s. (správně se jednalo o námitky - pozn. NSS) a odůvodněním rozhodnutí prvního stupně skutečně existuje rozpor, na což správně upozornil již krajský soud.

[45] Právní předchůdkyně stěžovatelky v první námitce poukázala na to, že nově umístěvaný kabel VN prochází v bezprostřední blízkosti podél jejího pozemku par. č. 1846/9 v k. ú. Holice u Olomouce a dotýká se záměru připojení jí plánované komerční výstavby areálu Start Centrum na stávající silnici I/55, které bylo povoleno rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 8. 2010, č. j. KUOK 82500/2010. Proto požadovala, aby součástí rozhodnutí prvního stupně bylo respektování této věci, stanovení povinnosti stavebníkovi předložit technické řešení projektové dokumentace stavby podzemního vedení VN k jejímu odsouhlasení a volby takového řešení stavby, které nebude ohrožovat ani omezovat budoucí realizaci sjezdu. Stavební úřad této námitce ve výroku rozhodnutí prvního stupně na str. 3 vyhověl. V jeho odůvodnění však na str. 5 uvedl, že sjezdy z pozemních komunikací na sousední nemovitosti nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas, že takové stavby je možné provést po doručení souhlasu s ohlášenou stavbou stavebníkovi, že v případě vydání tohoto souhlasu v době zpracování dokumentace musí stavebník sjezd respektovat a že stavebník musí při výstavbě brát ohledy na práva a oprávněné zájmy vlastníků sousedních pozemků a staveb. K tomu žalovaný v rozhodnutí o odvolání dodal, že v době vydání rozhodnutí prvního stupně byl uvedený sjezd povolen pouze dopravně, a nikoliv stavebně, a proto stavební úřad ve výrokové části rozhodnutí prvního stupně nemusel žádnou podmínku pro respektování sjezdu stanovit.

[46] V druhé námitce právní předchůdkyně stěžovatelky připomněla, že součástí záměru má být demontáž stávajícího nadzemního vedení VN na jejím pozemku. Proto požadovala, aby součástí podmínek územního rozhodnutí byla stavebníkovi uložena povinnost předložit k jejímu odsouhlasení technické řešení odstraňování stávajícího nadzemního vedení VN z jejího pozemku, jakož i vstup na její pozemek za účelem realizace této činnosti. I této námitce stavební úřad ve výroku rozhodnutí prvního stupně na straně 3 vyhověl, avšak v odůvodnění uvedl, že podmínky pro provádění stavby budou stanoveny ve stavebním povolení, že právní předchůdkyně stěžovatelky bude oprávněna nahlížet do projektové dokumentace a podávat

k ní námitky. Dále stavební úřad stanovil, že provozovatel distribuční soustavy společnost ČEZ Distribuce a.s. bude při provádění odstraňování stávajícího nadzemního vedení VN povinen co nejvíce šetřit jejích práv a vstup na její pozemek jí musí bezprostředně oznámit a že po skončení prací má povinnost uvést nemovitost do předchozího stavu. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání pak uvedl, že odstranění stavby nelze projednávat v územním řízení a že vlastník stávajícího vedení VN, které má být po provedení předmětné stavby odstraněno, musí její likvidaci ohlásit příslušnému stavebnímu úřadu spolu s doložením dokumentace bouracích prací.

[47] Výrok o námitkách, který byl podle § 92 odst. 1 věty druhé stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, součástí výrokové části územního rozhodnutí, však neměl samostatný význam, ale byl obsahově závislý na výroku o věci samé. Pokud tedy takový výrok územního rozhodnutí zcela neodpovídal jeho odůvodnění, jednalo se o vadu, která sama o sobě nezakládala nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť ta mohla být způsobena jen nesrozumitelností výroku ve věci samé nebo nedostatkem skutkových důvodů pro toto rozhodnutí (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 137/2000 - 37, č. 640/2005 Sb. NSS). Proto uvedený nesoulad mezi výrokem o námitkách právní předchůdkyně stěžovatelky a odůvodněním rozhodnutí prvního stupně nemohl mít sám o sobě za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí o věci samé.

[48] Navíc z rozhodnutí prvního stupně a z rozhodnutí o odvolání lze spolehlivě vyložit, že vyhovění první námitce právní předchůdkyně stěžovatelky spočívalo jen v obecně formulované povinnosti stavebníka respektovat v projektové dokumentaci pro stavební řízení sjezd ze stávající pozemní komunikace I/55 na její pozemek parc. č. 1846/9 v k. ú. Holice u Olomouce, pokud bude v době zpracování projektové dokumentace ve vztahu k němu vydán úkon podle stavebního zákona. Stejně tak je zřejmé, že vyhověním druhé námitce dosáhla právní předchůdkyně stěžovatelky jen toho, že provozovatel distribuční soustavy bude při demontáži stávajícího vedení VN povinen co nejvíce šetřit její vlastnická práva, že vstup na její nemovitost jí musí předem oznámit a že po skončení prací má povinnost uvést nemovitost do předchozího stavu. Výkladem rozhodnutí prvního stupně a rozhodnutí o odvolání lze tedy učinit jednoznačný závěr, že námitkám právní předchůdkyně stěžovatelky bylo ve skutečnosti vyhověno jen částečně a že stavebníkovi nebyla v rozhodnutí prvního stupně uložena povinnost jí předložit k odsouhlasení projektovou dokumentaci stavby pro účely stavebního řízení ani technologický postup při odstraňování stávajícího nadzemního vedení VN na jejím pozemku.

[49] Rozhodnutí prvního stupně tedy nelze označit za nepřezkoumatelné, v důsledku čehož není nepřezkoumatelný ani rozsudek krajského soudu, který v částečném nesouladu mezi výrokem o námitkách právní předchůdkyně stěžovatelky na straně jedné a odůvodněním rozhodnutí prvního stupně a rozhodnutím o odvolání na straně druhé neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[50] Krajský soud v odůvodnění rozsudku dále uvedl, že stavebníkovi nebylo možné uložit povinnost, aby stěžovatelce předložil ke schválení projektovou dokumentaci pro účely stavebního řízení, neboť takovou povinnost nelze dovodit ze stavebního zákona ani z jiného právního předpisu a schvalování projektové dokumentace spadá do výlučné pravomoci stavebního úřadu. Dále krajský soud objasnil, že povinnost stavebníka respektovat územní rozhodnutí č. 83/2010 a územní souhlas č. 612/2010 je dostačující bez bližšího stanovení konkrétních podmínek jejich akceptace, neboť rozsah povinností stavebníka ve vztahu k vlastnickým právům stěžovatelky je dán již samotným obsahem těchto správních aktů. Krajský soud také vysvětlil, že stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí prvního stupně nenavrhovala žádné nové důkazy, a proto žalovaný nedoplňoval podklady pro své rozhodnutí. Rovněž krajský soud uvedl, že stěžovatelka některé žalobní námitky neuplatnila v řízení před správními orgány, a proto k nim s ohledem na zásadu

pokračování

koncentrace územního řízení nebylo možné přihlížet. S ohledem na zásadu, podle níž se při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, pak podle krajského soudu nebylo možné vycházet z později vydaného rozhodnutí o umístění stavby sjezdu z pozemní komunikace I/55 na pozemek stěžovatelky. Rovněž tak se krajský soud řádně vypořádal i s dalšími námitkami uplatněnými v žalobě.

[51] Krajský soud tedy v potřebném rozsahu posoudil obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i jim předcházející řízení, a proto nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Správností závěrů v tomto směru učiněných se bude Nejvyšší správní soud zabývat až v další části svého rozsudku. Nicméně na tomto místě může konstatovat, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nebyl v projednávané věci naplněn.

V. Posouzení kasačních námitek o vadách řízení před správními orgány

[52] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasačními námitkami o vadách řízení před správními orgány obou stupňů.

[53] Stavební úřad v oznámení o zahájení územního řízení veřejnou vyhláškou ze dne 6. 9. 2010, č. j. SMOI/ÚSO/77/2072/2010/Ob, nařídil k projednání záměru umístění stavby veřejné ústní jednání na den 12. 10. 2010 s tím, že námitky účastníků územního řízení musí být uplatněny nejpozději při tomto úkonu, jinak k nim nebude přihlédnuto. Právní předchůdkyně stěžovatelky však v podání, které došlo stavebnímu úřadu dne 11. 10. 2010, uplatnila jen uvedené dvě námitky týkající se sjezdu z pozemní komunikace I/55 k jejímu pozemku parc. č. 1846/9 v k. ú. Holice u Olomouce a demontáže stávajícího nadzemního vedení VN na jejím pozemku, které byly vypořádány v rozhodnutí prvního stupně. Při veřejném ústním jednání pak právní předchůdkyně stěžovatelky požadovala respektování všech svých stávajících tras inženýrských sítí, včetně jejich normových souběhových vzdáleností a ochranných pásem. Této námitce stavební úřad vyhověl stanovením podmínky č. 3 rozhodnutí prvního stupně, v níž stanovil stavebníkovi povinnost respektovat budoucí inženýrské sítě umístěné na základě územního rozhodnutí č. 83/2010 a zahrnout do projektové dokumentace pro stavební řízení veškerá opatření, aby nedošlo k poškození jejich vedení a zařízení stavebními pracemi i provozem stavby. V rozhodnutí o odvolání žalovaný stanovil stavebníkovi stejnou povinnost i ve vztahu k územnímu souhlasu č. 612/2010. V odvolání proti rozhodnutí prvního stupně právní zástupkyně stěžovatelky jen polemizovala se způsobem vypořádání se s jejími námitkami a nastínila otázku svého zastupování při ústním jednání, přičemž žalovaný odvolacím námitkám vyhověl, vyjma požadavku na předložení projektové dokumentace pro účely stavebního řízení a na předložení technologického postupu při odstraňování stávajícího nadzemního vedení VN z pozemku parc. č. 1846/9 v k. ú. Holice u Olomouce k jejímu odsouhlasení.

[54] Žádné jiné námitky již stěžovatelka v řízení před oběma správními orgány nevnesla, nenavrhl ani provedení dalších konkrétních důkazů a v odvolání se bez jakékoliv specifikace jen domáhala předložení doplněných podkladů za účelem odstranění údajných pochybností o umístěvané stavbě. Stěžovatelka se tedy ve správním řízení nikterak nezmínila o absenci souhlasů nositelů stávajících majetkoprávních práv ani o tom, že stavbu přeložky nelze umístit bez zásahu do existujících práv a věcných břemen pro nedostatečné šířkové poměry pozemků a že se umístěvaná stavba na shora označené pozemky nevejde, aniž by současně nedošlo k porušení závazných norem. Proto k těmto námitkám uplatněným až v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o odvolání nebylo možné s ohledem na koncentrační zásadu zakotvenou v § 89 odst. 1 stavebního zákona přihlížet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83, www.nssoud.cz).

[55] Lze se sice ztotožnit s tvrzením stěžovatelky, že se oba správní orgány musely těmito otázkami samy zabývat s ohledem na ustanovení § 90 stavebního zákona upravující posuzování záměru žadatele o vydání územního rozhodnutí a § 3 správního řádu upravující zásadu materiální pravdy. Jestliže však stavební úřad i žalovaný dospěli k závěru o splnění zákonných podmínek pro umístění předmětné stavby, je nutné vycházet z toho, že se zabývali rovněž uvedenými hledisky a že s ohledem na absenci námitek účastníků územního řízení nemuseli úvahy v tomto směru učiněné ve svých rozhodnutích výslovně zmiňovat.

[56] Nejvyšší správní soud tedy na základě uvedených stížnostních námitek nezjistil žádnou vadu řízení před oběma správními orgány, a proto v tomto směru neshledal ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

VI. Ochranná pásma zřízená ve prospěch stěžovatelky

[57] Nejvyšší správní soud posoudil také další kasační námitku o vadě řízení před správními orgány. K ní došlo podle stěžovatelky tím, že stavební úřad ani žalovaný neuložili stavebníkovi povinnost předložit jí ke schválení projektovou dokumentaci pro účely stavebního řízení ani technologické řešení demontáže stávajícího vedení VN na jejím pozemku, ačkoliv tak měli učinit na základě § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012. Podle tohoto ustanovení k žádosti o stavební povolení připojí stavebník doklady prokazující jeho vlastnické právo, právo založené smlouvou provést stavbu nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě.

[58] Předmětná stavba má však být podle rozhodnutí prvního stupně umístěna na pozemcích, z nichž ani jeden není ve vlastnictví stěžovatelky. Ta vlastní jen pozemek parc. č. 1846/9 v k. ú. Holice u Olomouce, na němž mají být na základě územního rozhodnutí č. 83/2010 a územního souhlasu č. 612/2010 umístěny stavby prodloužení plynovodu a přípojky vody, kanalizace a nízkého napětí k jejímu areálu Start Centrum. Tyto stavby umístěné ve prospěch stěžovatelky je stavebník podle podmínky č. 3 rozhodnutí prvního stupně povinen respektovat a do projektové dokumentace pro stavební řízení zahrnout veškerá opatření k zamezení jejich poškození. To však nic nemění na skutečnosti, že stavba přeložky vedení VN a NNk k areálu Kaufland, která toliko je předmětem posuzované věci, nemá být umístěna na pozemku parc. č. 1846/9 v k. ú. Holice u Olomouce, a proto by stavebník nebyl povinen k žádosti o stavební povolení připojit také doklad prokazující právo provést stavbu na pozemku stěžovatelky. Na základě § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, tedy stěžovatelka nemohla požadovat uložení povinnosti stavebníkovi předložit jí k odsouhlasení projektovou dokumentaci pro účely stavebního řízení a technologické řešení likvidace stávajícího vedení VN na jejím pozemku.

[59] Územním rozhodnutím č. 83/2010 však bylo na základě žádosti právní předchůdkyně stěžovatelky rozhodnuto o umístění stavby prodloužení plynovodu k areálu Start centrum na pozemcích parc. č. 1916/23 a 1846/9 v k. ú. Holice u Olomouce. Jednalo se tedy o umístění stavby plynovodní přípojky, kterou se podle § 2 odst. 2 písm. b) bodu 11 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), rozumí zařízení začínající odbočením z plynovodu přepravní nebo distribuční soustavy a ukončené před hlavním uzávěrem plynu a sloužící k připojení odběrného plynového zařízení. Vlastníkem této plynovodní přípojky se přitom podle § 66 odst. 2 věty druhé energetického zákona má stát stěžovatelka jako osoba, jež uhradí náklady na její zřízení. Právní mocí územního rozhodnutí č. 83/2010 navíc vzniklo k zajištění bezpečného a spolehlivého provozu uvedeného plynárenského zařízení ochranné pásmo, jak vyplývá z § 68 odst. 1 energetického zákona. V ochranném pásmu pak lze podle § 68 odst. 4 písm. b) energetického zákona provádět stavební

pokračování

činnost a umístit stavbu jen na základě písemného souhlasu osoby provozující plynovodní přípojku, pokud to technické a bezpečnostní podmínky umožňují a nedojde-li k ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo majetku osob, přičemž takový souhlas musí obsahovat podmínky, za kterých byl udělen.

[60] Dále územní souhlas č. 612/2010 byl právní předchůdkyni stěžovatelky vydán na stavbu přípojky nízkého napětí k areálu Start centrum na pozemcích parc. č. 1846/9, 1916/23, 1916/24 a 2003/1 v k. ú. Holice u Olomouce. Rovněž vlastníkem této elektrické přípojky se podle § 45 odst. 4 energetického zákona má stát stěžovatelka jako osoba, která uhradí náklady na její zřízení. I právní mocí územního souhlasu č. 612/2010 vzniklo k zajištění spolehlivého provozu tohoto podzemního vedení elektrizační soustavy a k ochraně života, zdraví a majetku osob ochranné pásmo, jak vyplývá z § 46 odst. 1 energetického zákona. Také v něm je podle § 46 odst. 8 písm. a) energetického zákona zakázáno zřizovat bez souhlasu vlastníka elektrizační soustavy stavby či umístit konstrukce či jiná podobná zařízení.

[61] Právní předchůdkyni stěžovatelky byl územní souhlas č. 612/2010 vydán rovněž na stavbu přípojky vody a kanalizace k areálu Start centrum na pozemcích parc. č. 1846/9, 1916/23, 1916/24 a 2003/1 v k. ú. Holice u Olomouce. Vlastníkem vodovodní přípojky a kanalizační přípojky se podle § 3 odst. 6 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) má stát taktéž stěžovatelka jako osoba, která je na své náklady pořídí. I k bezprostřední ochraně vodovodních řádů a kanalizačních stok před poškozením se vymezují jejich ochranná pásma, v nichž lze provádět stavby a umístit konstrukce či jiná podobná zařízení jen s písemným souhlasem vlastníka vodovodu nebo kanalizace, jak vyplývá z § 23 odst. 1 a odst. 5 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích. Ochranné pásmo vodovodních řádů a kanalizačních stok sice podle výslovné dikce § 23 zákona o vodovodech a kanalizacích nevzniklo právní mocí územního souhlasu č. 612/2010, avšak nepochybně vznikne nejpozději po realizaci této stavby.

[62] Ochranným pásmem plynárenského zařízení, podzemního vedení elektrizační soustavy a vodovodních řádů a kanalizačních stok se rozumí prostor v bezprostřední blízkosti těchto zařízení, který je přesně vymezen, jak vyplývá z § 46 odst. 1, odst. 5 a § 68 odst. 2 energetického zákona a § 23 odst. 2, odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Ochranná pásma plynovodní přípojky, přípojky nízkého napětí a přípojky vody a kanalizace přitom vznikla či mají vzniknout ve prospěch stěžovatelky i na pozemcích parc. č. 1916/23, 1916/24 a 2003/1 v k. ú. Holice u Olomouce, na nichž však má být na základě rozhodnutí prvního stupně umístěna rovněž předmětná stavba přeložky vedení VN a NNk k areálu Kaufland. Z grafické přílohy rozhodnutí prvního stupně přitom vyplývá, že pozemky parc. č. 1916/23 a 1916/24 jsou velmi úzké. Navíc je z ní zřejmé, že umístit ovaná stavba má být vedena i přes pozemek parc. č. 1916/1 v místech, jež se nacházejí v bezprostřední blízkosti hranice s pozemkem stěžovatelky č. 1846/9, na němž v důsledku vydání územního rozhodnutí č. 83/2010 a územního souhlasu č. 612/2010 taktéž vznikla nebo vzniknou ochranná pásma plynovodní přípojky, přípojky nízkého napětí a přípojky vodovodu a kanalizace.

[63] Umístit ovaná stavba tak může reálně zasáhnout do některého z těchto ochranných pásem zřízených ve prospěch stěžovatelky. Při takovém zásahu by však podle § 46 odst. 8 písm. a) a § 68 odst. 4 písm. b) energetického zákona a podle § 23 odst. 5 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích bylo možné stavbu přeložky vedení VN a NNk k areálu Kaufland umístit a provést pouze se souhlasem stěžovatelky jakožto vlastníka a provozovatele plynárenského zařízení, podzemního vedení elektrizační soustavy a vodovodního řádu a kanalizační stoky. Udělení takového souhlasu by proto musel stavebník doložit již v průběhu územního řízení, neboť

bez něho by podle uvedených zákonných ustanovení vůbec nebylo možné předmětnou stavbu umístit.

[64] Případná kolize umístované stavby s některým ochranným pásmem zřízeným ve prospěch stěžovatelky a její nesouhlas s takovou stavbou by tak v dané věci představovaly přímo skutečnosti bránící vydání rozhodnutí o umístění stavby, a nikoliv pouze důvody pro to, aby v rozhodnutí prvního stupně byla stavebníkovi uložena povinnost předložit stěžovatelce ke schválení projektovou dokumentaci stavby pro účely stavebního řízení a technologický postup při demontáži stávajícího vedení VN na jejím pozemku, jak se uvádí v kasační stížnosti. Proto stavební úřad a žalovaný měli zjistit, zda umístovaná stavba zasahuje do ochranného pásma plynovodní přípojky, přípojky nízkého napětí či přípojky vody a kanalizace a (v kladném případě) vyzvat žadatele, aby předložil souhlas stěžovatelky s takovým záměrem v území.

[65] Uvedeným způsobem však správní orgány obou stupňů nepostupovaly a splnění této základní podmínky pro vydání rozhodnutí o umístění stavby neověřily. V důsledku toho jejich závěr o splnění všech podmínek pro vydání územního rozhodnutí nemá oporu ve spisech a správní řízení tak bylo zatíženo vadou, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí prvního stupně i rozhodnutí o odvolání zrušit. V tomto směru tedy došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[66] S ohledem na tuto skutečnost se již Nejvyšší správní soud nemusel zabývat kasační námitkou o nezákonnosti napadeného rozsudku, která měla být způsobena změnou právní úpravy spočívající v tom, že umístovaná stavba již v současné době nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu.

VII. Závěr

[67] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než tato rozhodnutí zrušit, neboť shora uvedená vada řízení spočívající v nedostatku zjištění, zda umístovaná stavba zasahuje do některého ochranného pásma zřízeného ve prospěch stěžovatelky a (v kladném případě) zda stěžovatelka s takovým záměrem souhlasí, nemůže být napravena v soudním řízení správním. Proto povaha věci umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu o žalobě sám rozhodnout a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b), odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušit pro vady řízení také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[68] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud kromě napadeného rozsudku krajského soudu zrušil také rozhodnutí obou správních orgánů, rozhodl současně rovněž o nákladech řízení před krajským soudem (srov. § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Stěžovatelka měla ve věci úspěch, proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení vůči procesně neúspěšnému žalovanému. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, zahrnují její důvodně vynaložené náklady kromě zaplacených soudních poplatků také odměnu za zastupování a náhradu výdajů zástupce včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty.

[69] V řízení o žalobě zaplatila stěžovatelka soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, v řízení o kasační stížnosti pak soudní poplatek ve výši 5.000 Kč.

pokračování

[70] Odměna za zastupování byla určena podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to za úkony učiněné zástupcem stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a písemné podání ve věci samé (kasační stížnost) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží odměna ve výši 3.100 Kč, celkem 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených dvou úkonů, celkem 600 Kč. Zástupce stěžovatelky prokázal, že je plátcem DPH, proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.428 Kč, tj. 21 % z částky 6.800 Kč.

[71] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky činí 15.228 Kč, proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit úspěšné stěžovatelce na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15.228 Kč k rukám zástupce stěžovatelky. Ke splnění této povinnosti stanovil soud přiměřenou lhůtu patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[72] Osoby zúčastněné na řízení nemají podle § 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, neboť jim soud v těchto řízeních neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání takové náhrady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu